

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Andrei Pavaloii împotriva Redacției ziarului „Timpul”
(apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale)

împotriva deciziei din 1 noiembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău,

(Dosarul nr. 2ra-283/24

PIGD Nr. 2-21018821-01-2ra-04032024)

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei. Instanța de apel a analizat elementele decisive ale cauzei și a indicat rațiunile pentru care a considerat apelul neîntemeiat.

Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. S. Vișcu)
Curtea de Apel Chișinău (jud. A. Panov, V. Mihaila, A. Braga)

10 iunie 2026

Textul corespunde originalului

**Examinând în lipsa părților recursul declarat de avocatul Roman Doroftei,
în interesele lui Andrei Pavaloi,**

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Ion Munteanu,

Gheorghe Stratulat, *judecători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 4 februarie 2021, Andrei Pavaloi a depus cererea de chemare în judecată, ulterior concretizată împotriva Redacției ziarului „Timpul”, solicitând:

i. constatarea și recunoașterea drept defăimătoare și neveridice afirmațiile din conținutul articolului din 24.12.2020 plasat pe site-ul timpul.md, precum și pe alte rețele de socializare intitulat „Problema otrăvirii copiilor în grădinițele și școlile din capitală i-a amplexat, iar Ivan Ceban este suspectat că mușamalizează aceste lucruri”;

ii. obligarea dezmințirii informației defăimătoare ce nu corespund realității și aduc atingere la onoarea, reputația profesională și demnitatea sa;

iii. obligarea pârâtului de a plasa pe pagina timpul.md (prin aceeași sursă de informare) informația privind dezmințirea afirmațiilor defăimătoare în privința sa cu următorul conținut „Subscrisa, Ziarul Timpul, (timpul.md) la data de 24.12.2020 am făcut public în ziarul timpul și prin intermediul timpul.md în internet, un articol, prin care intenționat, cu bună știință am răspândit informație falsă și defăimătoare despre Pavaloi Andrei, și anume „Andrei Pavaloi, este un personaj controversat despre care redacția noastră a scris anterior. Direcția Educație, Tineret și Sport a sectorului Râșcani a ajuns campion la achiziții „PE SUB MASĂ" pe timpul când era condusă de Pavaloi”, Andrei Pavaloi, care a fost învinuit, în 2016, de delapidări de fonduri în proporții deosebit de mari, foste eleve a unei școli profesionale din Chișinău unde Pavaloi a activat anterior, erau hărțuite sexual de Pavaloi. Astfel, ne cerem scuze pentru răspândirea, intenționat, cu bună știință a informației false și-defăimătoare despre Pavaloi Andrei. Prezentul text este publicat în scris, deschis, prin aceeași sursă de informare în masă”;

2. Reclamantul a invocat că articolul publicat conținea informații defăimătoare care îi afectau onoarea, demnitatea și reputația profesională, în special prin afirmațiile referitoare la activitatea sa în cadrul Direcției Educație a Primăriei municipiului Chișinău, la pretinse achiziții „pe sub masă”, la acuzații privind delapidări de fonduri în proporții deosebit de mari și la pretinse fapte de hărțuire sexuală. Andrei Pavaloi a susținut că informațiile au fost răspândite fără existența unor investigații proprii și fără indicarea unui suport factologic suficient, fiind false, distorsionate și de natură să îi prejudicieze imaginea publică și profesională.

3. Reclamantul a mai menționat că, deși este persoană publică, informațiile litigioase nu vizau exclusiv chestiuni de interes public, dar priveau și aspecte ale vieții sale private. Acesta a invocat prevederile Legii privind libertatea de exprimare, art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și practica Curții Europene a Drepturilor Omului, susținând că libertatea de exprimare nu justifică răspândirea unor acuzații grave în lipsa unui substrat factologic.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

4. Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 21 decembrie 2022, cererea de chemare în judecată depusă de Andrei Pavaloi împotriva Redacției ziarului „Timpul” a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

5. La 16 ianuarie 2023, avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloi, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 21 decembrie 2022, solicitând casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

6. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 1 noiembrie 2023, apelul declarat de avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloi, a fost respins, iar hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 21 decembrie 2022 a fost menținută.

7. Instanța de apel a reținut că articolul publicat la 24 decembrie 2020 pe portalul timpul.md se referea la o problemă de interes public și la activitatea reclamantului în calitate de șef al Direcției Educație a Primăriei mun. Chișinău. Curtea de Apel Chișinău a considerat că publicația nu a avut drept scop prejudicierea onoarei, demnității sau reputației profesionale a reclamantului, ci reflectarea unei probleme de interes general, iar persoanele care exercită funcții publice pot fi supuse criticii și verificării din partea mass-mediei în legătură cu modul de exercitare a atribuțiilor.

8. Instanța de apel a concluzionat că prima instanță a apreciat corect că nu sunt întrunite condițiile pentru constatarea informațiilor ca fiind defăimătoare și neveridice, iar apelantul nu a prezentat argumente sau probe apte să răstoarne concluziile instanței de fond.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

9. La 16 ianuarie 2023, avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloi, a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 1

noiembrie 2023, solicitând casarea deciziei instanței de apel și trimiterea cauzei la rejudecare.

10. Recurentul a invocat prevederile art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, susținând că instanța de apel a interpretat arbitrar legea, a aplicat greșit normele privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, iar soluția contestată este contrară jurisprudenței Curții Supreme de Justiție.

11. În motivarea recursului, recurentul a susținut că instanța de apel nu a examinat corespunzător caracterul defăimător al informațiilor publicate și nu a raportat circumstanțele cauzei la prevederile Legii privind libertatea de exprimare. Recurentul a menționat că informațiile publicate îl vizau direct, aveau caracter defăimător, se bazau pe fapte false și distorsionate, iar intimata nu a prezentat investigații sau probe care să demonstreze proveniența faptelor difuzate, deși acuzațiile formulate erau grave.

12. Recurentul a mai invocat că libertatea de exprimare nu are caracter absolut și trebuie analizată în raport cu protecția reputației persoanei vizate, făcând referire la art. 8 și art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 32 din Constituție, precum și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Acesta a susținut că instanța de apel nu a examinat argumentele sale principale, nu a analizat lipsa substratului factologic al afirmațiilor contestate și s-a limitat la o motivare superficială, declarativă și arbitrară, fără coroborarea normelor materiale cu probele administrate în cauză.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

13. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

14. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

15. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

16. Articolul 433 alin. (1), lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

17. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

18. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, completul de judecată reține că dispozitivul deciziei Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 1 noiembrie 2023, iar decizia motivată a fost comunicată participanților la proces la 3 ianuarie 2024. În aceste condiții, recursul declarat de avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloi la data de 4 martie 2024, a fost depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

19. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii contestate în limitele invocate în recurs, prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432.

20. În speță, recurentul a invocat temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a), b) și e) din Codul de procedură civilă, susținând că instanța de apel ar fi interpretat arbitrar normele privind apărarea onoarei, demnității și reputației profesionale, că soluția ar fi contrară jurisprudenței Curții Supreme de Justiție și că decizia contestată s-ar întemeia pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

21. Analizând conținutul cererii de recurs, completul de judecată constată că aceasta nu conține critici reale de nelegalitate raportate la considerentele decisive ale deciziei instanței de apel. Recurentul a reiterat, în esență, argumentele formulate în cererea de chemare în judecată și în apel, insistând asupra caracterului pretins defăimător al articolului publicat la 24 decembrie 2020, asupra lipsei unui substrat factologic suficient al afirmațiilor contestate și asupra necesității protejării onoarei, demnității și reputației sale profesionale.

22. O astfel de conduită procesuală, materializată prin reiterări formale ale poziției procesuale exprimate anterior, fără o critică reală și punctuală a

raționamentului deciziei instanței de apel, conduce la concluzia că recurentul nu a oferit Curții Supreme de Justiție argumente corespunzătoare pentru analiza legalității deciziei instanței de apel. Aceeași interpretare a fost consacrată și în jurisprudența recentă a Curții Supreme de Justiție (a se vedea încheierea [nr. 2ra-183/25](#) din 6 august 2025, nr. [2ra-357/24](#) din 22 octombrie 2025).

23. Susținerile recurentului vizează, în principal, situația de fapt și modul în care instanțele ierarhic inferioare au apreciat probele administrate. Aceste aspecte au fost examinate de prima instanță și verificate de instanța de apel, care a reținut că soluția primei instanțe este conformă probatoriului administrat și că apelantul nu a prezentat argumente apte să răstoarne concluziile instanței de fond.

24. Completul de judecată subliniază că simplul dezacord al părții cu soluția instanței de apel, cu modul de interpretare a probelor ori cu concluziile trase din ansamblul materialului probator nu echivalează cu existența unui temei de recurs. Pentru a depăși filtrul de admisibilitate, recurentul trebuie să indice o problemă concretă de legalitate, care s-ar încadra în art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, dar nu să solicite o nouă apreciere a circumstanțelor de fapt.

25. Cu privire la temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a) și b) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că acestea nu au fost motivate corespunzător. Recurentul nu a indicat o jurisprudență uniformă concretă a Curții Supreme de Justiție, pronunțată în circumstanțe similare, de la care instanța de apel s-ar fi abătut. De asemenea, recurentul nu a demonstrat existența unei probleme de drept care ar impune schimbarea sau consolidarea jurisprudenței Curții Supreme de Justiție.

26. Invocarea generală a dispozițiilor Legii privind libertatea de exprimare, a art. 8 și art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, a art. 32 din Constituție și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului nu este suficientă pentru a justifica admisibilitatea recursului în temeiul art. 432 alin. (1) lit. a) sau b) din Codul de procedură civilă. Recurentul avea obligația să demonstreze, printr-o comparație juridică concretă, în ce mod interpretarea dată de instanța de apel contravine unei jurisprudențe uniforme a Curții Supreme de Justiție sau de ce cauza ridică o problemă care impune intervenția instanței de recurs pentru schimbarea ori consolidarea jurisprudenței.

27. Mai mult, în jurisprudența Curții Supreme de Justiție s-a reținut că temeiurile stabilite la art. 432 alin. (1) lit. a) și b) din Codul de procedură civilă nu pot fi invocate simultan, deoarece ele se exclud reciproc. (încheierea nr. [2ra-883/24](#), §61). Primul presupune existența unei jurisprudențe uniforme deja conturate, pretins ignorate de instanța de apel, iar al doilea presupune necesitatea intervenției Curții Supreme de Justiție pentru schimbarea sau consolidarea unei orientări jurisprudențiale. În prezenta cauză, recurentul nu a demonstrat nici una dintre aceste ipoteze.

28. Referitor la temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că recurentul nu a demonstrat caracterul arbitrar al deciziei instanței de apel și nici faptul că aceasta s-ar întemeia în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

29. Noțiunea de hotărâre arbitrară presupune lipsa unei motivări reale, ignorarea vădită a unor probe esențiale, formularea unor concluzii incompatibile cu materialul cauzei sau adoptarea unei soluții lipsite de fundament juridic. În cauză, instanța de apel a expus motivele pentru care a menținut soluția primei instanțe, a analizat statutul reclamantului, natura informației publicate și interesul public al subiectului abordat, concluzionând că nu sunt întrunite condițiile pentru constatarea informațiilor ca fiind defăimătoare și neveridice.

30. Faptul că recurentul apreciază diferit caracterul afirmațiilor publicate, substratul factologic al acestora și raportul dintre libertatea de exprimare și dreptul la reputație nu conferă deciziei caracter arbitrar. Instanța de recurs nu este competentă să substituie propria apreciere asupra probelor și circumstanțelor cauzei celei realizate de instanțele de fond și de apel, decât în ipoteza excepțională în care aprecierea probelor este vădit nerezonabilă și determinantă pentru soluție. O asemenea ipoteză nu a fost demonstrată în prezenta cauză.

31. Completul de judecată reține că, potrivit art. 442 alin. (2) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs este ținută de modul în care au fost apreciate probele de instanțele inferioare, cu excepția situației în care se invocă și se demonstrează temeinic incidența art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă. Recurentul nu a indicat probe concrete ignorate în mod vădit, contradicții evidente în raționamentul instanței de apel sau concluzii incompatibile cu materialul probator.

32. Completul de judecată reține că recurentul nu a indicat probe concrete ignorate în mod vădit de instanța de apel, contradicții evidente în raționamentul acesteia sau concluzii incompatibile cu materialul probator. Criticile formulate se limitează la dezacordul recurentului cu soluția adoptată și cu modul în care instanțele inferioare au calificat informațiile publicate în contextul libertății de exprimare a mass-mediei.

33. Nici susținerea privind lipsa unei motivări suficiente a deciziei instanței de apel nu poate fi reținută ca temei de admisibilitate a recursului. Din conținutul deciziei contestate rezultă că instanța de apel a analizat elementele decisive ale cauzei și a indicat rațiunile pentru care a considerat apelul neîntemeiat. În același sens, trimiterea recurentului la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu demonstrează, prin ea însăși, caracterul arbitrar al deciziei contestate. Instanța de apel a avut în vedere standardele aplicabile în materia libertății de exprimare, inclusiv necesitatea protejării dezbaterilor asupra chestiunilor de interes public și limitele mai largi ale criticii admisibile față de persoanele care exercită funcții

publice. Recurentul nu a demonstrat că aplicarea acestor standarde de către instanța de apel ar fi fost vădit nerezonabilă.

34. Prin urmare, cererea de recurs nu pune în discuție o problemă de drept, ci urmărește, în esență, reexaminarea circumstanțelor de fapt, recalificarea afirmațiilor publicate și reaprecierea probelor administrate în cauză. O asemenea finalitate este incompatibilă cu natura recursului, care reprezintă o cale extraordinară de atac, destinată verificării legalității hotărârii contestate în limitele expres prevăzute de lege.

35. În aceste condiții, completul de judecată constată că recursul declarat de avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloi este vădit neîntemeiat, întrucât nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 432 din Codul de procedură civilă, iar criticile formulate nu justifică examinarea cauzei în fond de către Curtea Supremă de Justiție.

36. Din aceste motive, în conformitate cu art. art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, alin. (1), lit. f), 440, alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de avocatul Roman Doroftei, în interesele lui Andrei Pavaloi.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Gheorghe Stratulat